

"Atyám, a te kezébe teszem le az én lelkemet!"

2008. March 22.

Igehirdetés Hajmáskér, 2008.03.21. Nagypéntek

Istenünk, Mennyei Édes Atyánk az Úr Jézus Krisztus által! Köszönjük Néked, hogy Nagypénteken itt lehetünk a Te szent színed előtt, s hálát adhatunk a mi Urunk Krisztus áldozatáért. Külön köszönjük Néked, hogy tudjuk, Ő a paradicsomba ment, az örök életbe, a Te mennyei országodba. Hogy bár Nagypéntek után három napig szenvedett, mégis e szenvedéssel megváltott minket is, hogy ahova Ő ment, ott lehessünk mi, a Te gyermekeid.

Mennyei Atyánk, add, hogy lássuk meg a Nagypéntek igaz üzenetét, hogy ne csupán sirassuk a Krisztust, hanem tudjunk örvendezni saját megszabadulásunkon. Ámen.

Így szól Istennek Igéje Lukács evangéliuma 23. részéből, a 44.-től a 49.-ig terjedő versekből:

Tizenkét órától egészen három óráig sötétség lett az egész földön. A nap elhomályosodott, a templom kárpitja pedig közepén kettéhasadt. Ekkor Jézus hangosan felkiáltott: "Atyám, a te kezébe teszem le az én lelkemet!" És ezt mondva meghalt. Amikor a százados látta, ami történt, dicsőítette Istent, és így szólt: "Ez az ember valóban igaz volt." És az egész sokaság, amely erre a látványra verődött össze, amikor látta a történeteket, mellét verve hazatért. Jézus ismerősei pedig mindnyájan és az őt Galileától fogva követő asszonyok távolabb állva szemlélték mindezt. (Luk 23,44-49)

Kedves Testvéreim, Jézus halála, a Nagypéntek a református egyházban, tradicionálisan, történelmileg nagyobb ünnep, mint a feltámadás. Őseink számára a Nagypéntek volt az az igazi ünnep, amelyben megélhették azt, hogy az Isten mennyire szereti őket. Épp ezért egy kicsit furcsa, hogy a 21. század embere nagyon gyakran gyászünnepként éli meg a Nagypénteket. Gyászoljuk a Krisztust, jajgatunk afelett, hogy Őneki meg kellett halnia. Emlékszem, Lukács András barátom Nagypénteken fekete ingben prédikált minden alkalommal, és arról emlékezett meg, hogy milyen szörnyű dolog, hogyha Isten Fiának meg kell halnia, s milyen borzasztó dolog, hogy a Krisztusnak valóban fel kellett áldoznia az életét miérettünk, emberekért.

Énnekem, valahányszor erre gondolok eszembe jut az a mondat, amit egy nagyon kedves barátom olvasott föl egyszer, egy idézetet, amely arról szól, hogy szörnyű dolog, hogyha egy hazának mártírokra van szüksége, de még szörnyűbb, hogyha nincsenek fiak, akik önként is áldoznák az életüket.

Kedves Testvéreim, engedjétek meg, hogy én most a mi keresztyén hitünkre is ezt alkalmazzam. Szörnyű dolog, hogy Isten Fiának meg kellett halnia az emberiségért, de legyünk őszinték, még szörnyűbb lett volna, ha nem vállalja föl ezt az áldozatot. Még szörnyűbb lett volna, hogyha nem fizeti ki helyettünk az árat a mi bűneinkért.

Gondoljatok csak bele, mi is történt azon a Nagypénteken? Az az ember, akinek a születését amikor az angyal megjövendölte Máriának, az anyjának, azt mondta, hogy a Magasságos Fiának fogják nevezni, majd, hogy „és a te szívedet is tör járja át”. Mit jelent? Megjövendölték a halálát. Eleve a Messiásnak fel kellett áldoznia önmagát a népért. Hát beteljesítette mindazt, amiért megérkezett.

Gondoljatok csak bele, kedves Testvéreim, hány ember él ebben a mai világban, aki céltalannak látja saját létezését. Hányszor hallunk arról, hogy X.Y. öngyilkos lett, mert nem látta értelmét tovább az életnek. Úgy érezte, hogy rá nincs szükség, és ez igaz fiatalra és örege egyaránt. Itt, Magyarországon mi különösen élen járunk ezekben a statisztikákban. Hát íme, itt van előttünk egy élet példája, Krisztus, akinek az élete sosem volt céltalan, Krisztus, aki egyetlen egy pillanatot nem töltött el hiába ezen a világon, s akinek az élete és a halála egyaránt szolgálat volt. Szolgálat az Isten felé, a Mennyei Atya felé, aki elküldte Őt, és szolgálat felénk, az Ő népe felé. Az Ő népe, aki nem képes megtartani az Ő parancsolatait, mi, akik nem vagyunk képesek utána csinálni, amit Ő megtett, hát szolgált nekünk. Nem egyszerűen a lábunkat mossa meg, mint ahogy a tanítványaival tette ezt, hanem lemosta minden bűnünket az Ő vérével.

Tudjátok, méginkább ezek a gondolatok helyén valók, úgy gondolom, ilyenkor, amikor nagyon közel esik a Nagypéntek március 15.-éhez. Gondoljatok csak bele, azok a hősei a mi népünknek, a mi hazánknak, akik a szabadságért, akik a hitükért, akik a nemzetükért az életüket áldozták, egy pillanattal sem gondolták hiábavalónak ezt az áldozatot. Megvan az aradi 13-nak, de megvan nagyon sok kivégzett embernek a búcsúlevele, amit a családjának küldött. S miről szólnak ezek a búcsúlevelek? Arról, hogy örömmel adják az életüket azért, amiben hisznek. Örömmel halnak, mert lám, nem csak az életüknek, de a haláluknak is lett valami értelme.

És, gondoljatok csak bele, mennyire igaz lehetett ez Krisztusra, aki tanított 33 esztendőn keresztül ebben a világban, és hogyan tett bizonyosságot arról, hogy komolyan gondolja mindazt, amiről beszél? Nem úgy, hogy propagandairatokat adott ki róla. Nem úgy, hogy fegyverrel próbált érvényt szerezni a saját elgondolásainak, hanem úgy, hogy meghalt azért, amiben hitt. Mindent odaadott azért, hogy bizonyosságot tegyen arról, hogy Ő az Isten Fia, mindent odaadott azért, hogy mi is higgyünk Őbenne 2000 esztendővel később.

Nem tudom, végiggondoltátok-e valaha, hogy az emberi hit az így működik. Mi is azoknak hiszünk, akikről látjuk, hogy a hitükért áldozatot képesek hozni. Az első keresztyének hite azért volt képes felrázni a Római Birodalmat, a görögöket, a zsidókat és minden népet, mert ezek az emberek látták, hogy nem félnek az első keresztyének meghalni a Krisztus nevéért. A gályarab református őseink hitvallása azért volt olyan őszinte, azért volt mindenki számára olyan meggyőző, mert mögé tették az egész életüket. És vállalták, hogy ha máglyahalál, máglyahalál, ha agyonverik őket, agyonverik őket, ha csatában legázolják őket, akkor is megmaradnak azon a hiten, a Krisztus hitén, amit megismertek.

Kedves Testvéreim, a mártíromság óriási ereje az, amivel találkozunk Nagypénteken. Krisztus áldozata, amely egy nyilvános áldozat a Kóponyák hegyén, ahol ott a nép, ahol ott vannak az ellenséges főpapok, ahol ott vannak a római

katonák, a megszálló hatalom, s ahol ott vannak Jézus követői, mindenki szeme előtt játszódik le, és Jézus nem támad, Jézus nem haragszik, Jézus véletlenül sem ítéletet kér ezekre az emberekre, hanem mit mond? *"Atyám, a te kezembe helyezem le a lelkem!"*

Nem tudom, kedves Testvéreim, átérzitek-e micsoda hatalma van ennek a mondatnak, hogy mennyire elúzi az emberek félelmét, ha látják, hogy a távozó nem a megsemmisülés, nem az enyészet felé megy, hanem visszaadja lelkét az Istennek, és a lélek az valahova megy. Nem tudom, végiggondoltátok-e, hogy micsoda erő van abban a mondatban, amit a két lator közül a megtérő, az igazából isteni bocsánatot kérő latornak mond: *„Bizony mondom néked, ma velem leszel a Paradicsomban”*. Mit jelent? Hogy van folytatás, van Paradicsom, és Őáltala oda lehet jutni.

Tudjátok, kedves Testvéreim, nagyon sokat gondolkoztam azon, hogy mi lehetett az, ami évszázadokon keresztül az embereket megtartotta a keresztyén hiten, és hol vesztették el azt az erőt, amely valamikor szinte magától értetődővé tette, hogy az unokák, a szülők és a nagyszülők egyformán hittel emelik a tekintetüket az égre az élet fontos pillanataiban, nem csak az ünnepekkor, hanem a születés és halál pillanatában is. Aztán rájöttem, hogy hát pont erről van szó. A születés és a halál a családban történt. Amikor a nagypapa búcsúzott az élettől, az utolsó hitvallása, az utolsó fohásza ott történt az unokák előtt. Volt haszna az utolsó pillanatnak. Volt értelme szépen búcsúzni az élettől, mert egy bizonyágtétel volt, egy lehetőség arra, hogy az unokáim hitét, a gyermekeim hitét megerősítsem. Azzal, hogy elmondta ezt az egyszerű szót akár egy nagyszülő, hogy *„Atyám, a kezembe helyezem a lelkemet”*. Azzal, hogy mi elmondjuk esetleg a hozzánk közel állóknak, és bizonyágot teszünk arról, hogy ha egyszer nem leszünk, az Isten országa vár majd ránk, ugyanezt fogja jelenteni számunkra. Kitartás az utolsó pillanatig, szolgálát az utolsó pillanatig az Istennek, és azoknak, akik körülvesznek minket.

Hiszen milyen reakciókat vált ki az emberekben, a katonától kezdve a népig mindenkiben Krisztus bizonyágtétele? Azok, akik előtte *„feszítsd meg”*-et kiáltottak, a mellüket verik és mennek haza. És sajnálják, és ráébrednek arra, hogy mit tettek. A római légionárius, akinek saját hite, saját vallása volt, aki részt vett a kigúnyolásban, aki sorsot vetett a köntösre a többiekkel együtt, mit mond? *„Ez az ember valóban igaz volt”*. Isten és ember előtt rehabilitálja a Krisztust, és elmondja mindenkinek, hogy aki fölládozta magát, nem akar ki volt.

Tudjátok, valamikor régen volt egy ilyen fajtája az emberek közt a bizonyágtételnek, ha valaki tudta, hogy neki igaza van, de nem tudta bizonyítani, akkor a halálával, vagy a halálraszántásával igazolta azt. Hiszen azt mondták az emberek, hogy aki képes odadobni valamiért az életét, az csak komoly dologért teszi. Nem véletlenül voltak az istenítéletnek nevezett párbajok a lovagkorban, nem véletlenül maradtak meg nagyon sokáig, és talán még a század elején itt a hajmáskéri katonai laktanyában is becsületből párbajt vívtak egymással hacsak első vérig is a férfiak, hiszen bizonyították azt, hogy van valami, az elveik, a hitük, ami többet ér ennél a földi életnél.

A Krisztus az egész élete munkájára ezzel a kereszthalállal tette fel a koronát. Hiszen megváltott és elszenvedett. És éppen ezért, kedves Testvéreim, én úgy gondolom, hogy nincs ebben semmi szánnivaló. Nincs ebben semmi sajnálnivaló. Nem a Krisztust kell sajnálni, azokat, akik nem képesek arra, hogy a hitükért áldozatot hozzanak, azokat kell sajnálni. S azokat, akik mivel nem látnak hitből fakadó áldozatokat maguk körül, nem képesek maguk is hinni.

És, kedves Testvéreim, pont ezért én úgy gondolom, hogy divatos szóval Jézus a halálával a keresztyénség számára Nagypénteken egy programot adott. És ez a program adás nem mást jelent, mint azt, hogy vállaljátok föl a szenvedést értem, vállaljátok fel a szenvedést a hitetekért, van értelme élni, és van értelme meghalni az Isten ügyéért, mert így a Ti szenvedésetek, a Ti mártíromságotok magvetéssé válik a világban minden ember számára. Így váltok példaképpé. Így lesztek – ahogy katolikus testvéreink mondják - „szentek”, akiket követni érdemes, akiket követni lehet, akiket mindenki úgy érzi, hogy erkölcsi kötelessége követni.

S, kedves Testvéreim, higgyétek el, így lehet, ilyen módon újra elhozni a templomba azokat, akiket szeretünk, azokat, akik fontosak nekünk, ha látják az áldozatunkat. Azt, hogy mi mennyi mindent odaadunk az Istenért, mi mennyi mindenről készek vagyunk lemondani a Krisztus ügyéért.

És, higgyétek el, talán ezért olyan fontos a nagypénteki istentisztelet. Hogy ne adjuk fel, és hogy ne tegyük este 6 órára. Mert az idején, a helyén emlékezünk a *legnagyobb református egyházi ünnepről*. Nem érdekel minket, hogy államilag mit mondanak, nem érdekel minket, hogy mekkora az elfogadottsága, ünnepeljük, mert hisszük, hogy fontos. Ünnepeljük, mert hisszük, hogy az áldozatunknak értelme van. És ha ez így történik, ha az emberek meglátják rajtunk, hogy igazán hiszünk, és igazán készek vagyunk követni az áldozathozatalban a Krisztust, egészen a keresztfáig, akkor hitelesek leszünk, hitelesek lesznek szavaink, s akkor keresni fogják ők is az Istent, aki Nagypénteken meghalt azért, hogy mindenkinek, aki hisz Őbenne, örök élete legyen, hogy bizonyágot tegyen arról, hogy Isten szeret minket, minden embert ezen a földön. Ámen.

Gyertek, imádkozzunk!

Istenünk, Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük, hogy megszólítasz minket, hogy ha Reád tekintünk, s a Te szent Igédet olvassuk, hirtelen értelme lesz a dolgoknak ebben a világban. Értelme lesz az örömnak, s értelme lesz a szenvedésnek is, ha tudjuk azt méltósággal és hittel elviselni.

Urunk, add, hogy mi Terád tekintsünk, s a Te szent Fiadnak nevében örömmel fogadjuk az életnek minden ajándékát: a jót s a rosszat egyaránt. Mindenség Istene, taníts minket a Te utaidon járni, Nagypénteken a Te szent Fiad áldozatáért hálát adni, s készíts minket, hogy őszinte hittel és tiszta szívvel készülhessünk az Ő dicsőséges feltámadásának ünneplésére.

Mindenség Istene, erősíts minket és taníts minket, légy azokkal a testvérekkel is, akik most nincsenek közöttünk, akiket munkájuk, kötelességük, hitelenségük, betegségük, vagy bármilyen más elszórtott közülünk. Segíts, Urunk, hogy a hit példáivá váljunk a kételkedők számára, engedd, hogy tudjunk megnyugvást adni szavainkkal és cselekedeteinkkel a

rászorulóknak, hogy tudjunk bizonyoságot tenni, vigyázz egészségünkre, vigyázz testünkre s lelkünkre egyaránt, bárhol is legyünk e földön.

S Mennyei Atyánk, engedd, hogy életünk minden napján tiszta hittel és őszinte szívvel imádkozhassunk úgy, ahogy a Te szent Fiad, a mi Megváltó Krisztusunk tanított, eképpen:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a Te neved, jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod, amint a mennyben úgy a földön is; a mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; és ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert Tiéd az ország a hatalom és a dicsőség mind örökké. Ámen.

Istennek, a mi Atyánknak kegyelme, az Ő szent Fiának, a Krisztusnak szeretete, s a Szentlélek gondviselő közössége légyen és maradjon mindenkor mivélünk. Ámen.